

Woßymy wjazor.

Dokulaž hodno běšcho na Robinsonowej kupa welgin tešcho, mějašcho šchytne pošchěžšche žěla rano abo wjazor zynišch. Won togodla pschichodne žajtšcho dawno předt šlyńza stanu, naklaže dřewa na šwoj hogen, aby nehugašnuš; potom šchěšcho kušš měša wotřěšach a spjaz, ale won namaka jo šmeržěze a zerweze. Togodla šchěšcho k morju hysch, šebe někotare hawstry pytat, wese šwoj měšch a namaka we nom te kulki, kotrež běšcho pschedzoraj do nogo šatkaš. Won je hušyha a še myšlašcho: šnaž te plody daju še šješč, gaž budu warone abo popjazione. A na dobru gluku šklaže je do žaglezego popěla a potom wotejže.

Duzy pschiže tam, zož běšcho zora glinu ryš a ju domoj nošyš. Won šebe myšlašcho: teje hyschčer došč doma namam. Togodla rhyjašcho a nošašcho wězej gliny domoj a to taš dšujšo, ažo wězej namožašcho. Won ašle žěšcho k morju pytat hawstrow. Šena-maka paš jich, ale nadejže nězo druge, zož běšcho jomu wěle lubšche něžli hawstry.

Šuro: „To běšcho deře šašej škoto.“

Šan: „Šejšy ga šlyšchaš, až won zora žednogo wjašela na škatom měš nějo, a žinša dejaš še wjašelišch? — Šě, nězo druge jo byšo, zož možašcho našožyšch.“

Šan: Šo, ale wěščo, zo? — To běšcho jano šwěre, šakež běšcho w Šamburgu žesto wižek, ale žěne niž telike, ašo něto, kotarež še k jěži goži a jo welgin dobre a štrowe.